

авантюра! „За разнообразие“ — еднодушно се произнесе „литературната критика“ Ботйовъ е скачалъ отъ една крайностъ въ друга: отъ любовъ — къмъ бунтъ, отъ убийства — къмъ кражби! Резони! А-а! да би било лекомислието по-здържано и да не е туй нахално въ претенциитъ си....

Поетътъ е раненъ, въ кръвь бликнала душата, тамъ го теглило сърдце ранено — и съ хероиченъ гласъ вика на своята красота:

О, махни гъзъ думи отровни!
 Чуй какъ стене гора и шума,
 Чуй какъ ечатъ бури вѣковни,
 Какъ изреждатъ дума по дума —
 Приказки за стари врѣмена
 И пѣсни за нови теглила!

Защо е ранено сърдцето на поета; защо у него всичко въ кръвь е облѣно; защо го тегли „тамъ“ нѣкаква стихия, която принуждава заповѣднически да моли първо либе да чака уреченъ часъ? Защо? Защо? — Отговорътъ, непосредственъ и категориченъ, ни дава самъ поета: „...Умисленъ — говори той — влизахъ въ Калоферъ, но сърдцето ми тупаше силно и азъ горѣхъ отъ нетърпѣние да се срѣсна съ нѣкого отъ другаритъ си, да го питамъ и разпитвамъ: кой дѣ е, кой какъ е, какъ сж агитъ, дѣ убиха Лефтера, дѣ е Добри? — за всичко що ме интересуваше. Не трѣбваше да чакамъ нощта — и не дочакахъ я! — Щомъ влѣзохъ въ хана, прѣдъ очитъ ми се прѣдстави страшно зрѣлище: жени, дѣца и дѣвойки пищѣха, мъже се лутаха насамъ-нататкъ... сѣко се тълпѣше, всѣко искаше да види. Тука майки се раздѣляха съ синъ, жени съ мжжъ, сестра съ братъ, дѣца дребни съ бащица и всѣко думаше: жива раздѣла! Жива раздѣла! Прощавай синко, прощавай татко, прощавай бате — чичо,